

Симболично, српско политичко друштво на примеру бриселских осам рунди разговора-преговора о Косову као да је постало адолесцентно

Србија и Северна Кореја као да имају нешто заједничко: док млађани лидер Ким Џонг Ун постепено подиже ратну атмосферу, која би уочи 15. априла могла да кулминира лансирањем једне или чак две ракете средњег домета пут Пацифика, дотле смо ми у Србији протеклих дана били у психози добровољног или наметнутог нам опсадног стања.

Прошао је дакле и овај уторак, нисмо потписали нешто чега за потпис, заправо, није ни било, нису нас бомбардовали нити су нам увели санкције, тролејбуси и даље возе, а пролеће је ипак стигло. Као што рече шеф делегације ЕУ у Београду господин Венсан Дежер, „уторак није био судњи дан, ЕУ и Србија не одустају од постизања решења, не постоји никакав ултиматум и целу ту хистеричну реторику треба оставити иза нас”. Чак и Петер Бојер, из редова демохришћана ЦДУ–ЦСУ, иначе известилац немачког Бундестага за Србију и Црну Гору (изгледа да смо премали да би господин Бојер извештавао немачки парламент само о нама), каже „да то није био ултиматум, већ цајтнот, јер је реч о техничком процесу”. А ми ударисмо у кукњаву како смо добили ултиматум. Па још и то да за осам рунди разговора у Бриселу нисмо ништа написмено добили. Па шта сте, заправо, радили током тих осам рунди преговора-разговора-дијалога-монолога? Како то да се нико из нашег преговарачког тима није присетио да после првог састанка у Бриселу пришапне оној другој страни да своје предлоге-услове стави на папир? Ако нема папира на столу, у шта сте гледали? У баронесу Ештон?

Дипломатија, а посебно вођење оваквих преговора, не трпи аматеризам, па би требало приупитати и министра спољних послова господина Мркића о свему томе. Нико нормалан данас у свету не верује било чијим вербалним уверавањима и обећањима.

Усмене гаранције брзо се заборављају, посебно ако је реч о Косову, и песимисти су око тога апсолутно у праву. Шта је све потписано око Косова, од Кумановског споразума до Резолуције УН 1244, а шта је од тога и реализовано на терену?

Господо, после осам рунди разговора сада признајете да су вас Тачи и Ештонова „превеслали“, јер ето нисте знали да ће све то, усмено понуђено, бити тако лоше за нас па сте зато и изненађени и разочарани. И после свега, сада слушам децидиране и самоуверене изјаве како ће свака следећа понуда-решење бити гора за нас од претходне. Невероватно, нисмо знали каква ће бити ова понуда, али са сигурношћу знамо да ће следећа бити још гора? То ме наводи на охрабрујућу помисао да смо можда изненада активирали наше обавештајне центре у Европи, пошто смо после 5. октобра 2.000. године на неко време укинули шифре у нашим дипломатским представништвима. Јер, шта ће нам шифре, сви на Западу су нам пријатељи, а међу пријатељима логично и нема тајни. Све ми ово личи на збуњујућу топло-хладно игру наших вајних политичара, од вртоглавице до тахикардије, при чему нам је ЕУ очито преписала коњску терапију: после три хладна туша следи потапање у врелу воду. При чему је наш проблем у томе да код неких политичара на месту где треба да се налазе знање и уверење лежи само инстинкт за опстанак на власти.

Биће врло чупаво објашњавати јавности да у следећој рунди морамо потписати нешто што је још горе од претходног. Годинама су нас уверавали да Косово и улазак у ЕУ немају везе, да су то „два одвојена процеса“. Годинама су нас уверавали да када испоручимо Младића и Караџића у Хаг, нема више нових услова за Србију. Кома сада и како веровати? Ко нам гарантује да Санџак и Војводина неће бити нови услови? Ако смо безалтернативно за улазак у ЕУ, шта кошта неке из ЕУ да поставе и те услове. Са друге стране, догађаји погодују кризи сваког централног ауторитета у Србији без обзира на то како се он звао. Фикција о непогрешивости политичара нестаје, све постаје предмет оспоравања и биће све теже владати Србијом. Некада је већина гласова била довољна да се обезбеди легитимитет једне владе. То у потпуности и више није случај, јер држава се више не дели на већину и на мањину, на два јасно идентификована пола пошто је политичка дебата данас потпуно распршена. Створене су интересне групе које преговарају, или се конфронтирају у оквиру и између политичких странака.

Могло се некада владати Србијом, руководити предузећем, управљати разредом, а да се за то није требало превише правдати. Сада се морају доказивати компетенције, способност да се промени ток догађаја. Легитиман ауторитет има само онај ко зна да преговара, да објасни, да дискутује, макар и у бескрај. Символично, српско политичко друштво на примеру бриселских осам рунди разговора-преговора о Косову као да је постало адолесцентно...

(Политика)